

1981-סוף עידן התמימות.

מאת ד"ר מיכאל שניידמן

שנה זו הייתה יחסית גדושה בארעיים בינלאומיים.

קבוצה מבוחם, שבגרמניה המערבית, התארחת בפרדס-חנה והשתתפה בשני מפגשים – בפרדס-חנה ובזיכרון יעקב. שחקני זיכרון הצליחו לנצח במשחק 1 מ 6, בפרדס-חנה היה יותר צמוד – סמיר אליזרוב, אירית בן שושן ביחידים וקובי פלינקר עם רמי שניידמן בזוגות ניצחו את יריביהם, אך זה לא הספיק. האורחים ניצחו 3:5

נבחרת אוסטריה הגיעה לטייל בארץ, התארחת באשדוד והשתתפה במפגש עם נבחרת שלנו ולאחר מכן גם באלופות ישראל הפתוחה. במפגש נבחרות מצידנו לקחו חלק יצחק סרויה, ויקטור יוסים, מיכאל רפפורט, אווה אונגליק ביחידים, יצחק - ויקטור, אווה - אירית בן שושן ומיכאל - אירית בזוגות. רק זוג אירית - אווה הצליח לנצח, רק אירית ומייק הפסידו ב-3 מערכות. ב-5 משחקים האחרים האוסטרים ניצחו ב-2 מערכות.

באלופות ישראל הבינלאומית השתתפו 43 גברים ו-14 נשים והאוסטרים שלטו בה. ביחידים גברים לרבע גמר הגיעו 3 ישראלים (ויקטור, יצחק ומייק), אך חצי גמר כבר היה כולו אוסטרי. נשים שלנו הצליחו יותר: אווה, עליזה מוזס וברוריה סרויה ניצחו את יריבותיהן, אך האוסטרית לושק ניצחה בחצי גמר את אווה ובגמר את אירית בן שושן. גם בזוגות גברים לחצי גמר הגיעו ויקטור - מייק ויצחק - ניסים דוק, אך הגמר היה כולו אוסטרי. בזוגות מעורבים לחצי גמר הגיע זוג ישראלי אירית - ויקטור, כאשר עליזה ומדינה אופיר מצטרפות אליהם עם הפרטנרים מאוסטריה, עליזה אף מגיעה לגמר, אך מפסידה שם. הנחת היחידי היה לנו בזוגות נשים - גמר ישראלי! אירית עם אווה נצחו בו את עליזה וברוריה.

בשלב הגמר של אליפות ישראל הפנימית השתתפו 6 נשים ו-16 גברים. אווה אונגליק ניצחה את כל יריבותיה וזכתה בבכורה. יתר משתתפי בית הגמר סיימו עם נקודה 1 - אירית בן שושן ניצחה את עליזה מוזס והפסידה לחיה גרינשטיין, אשר הפסידה לעליזה. אומנם אירית הפסידה לאווה ב-2 מערכות בו בזמן שעליזה וחיה הפסידו לה ב-3, אך בבית הפנימי שנוצר נחשבו רק תוצאות בניהן. ביחס מערכות אירית יצאה שנייה, עליזה - שלישית וחיה - רביעית.

בתחרויות גברים יש לציין את הופעתו הראשונה בשלב הגמר של יונה דוקלסקי - שחקן נבחרת בעתיד - מפרדס-חנה, ואת ניצחונו המפתיע של ירון למברג מחיפה על ניסים אטיאס מאשקלון וזכייתו במקום ה-9. זה השג מיוחד לנער שארגן מועדון, סחב אותו על גבו והתאמן בלי מאמן.

ראובן מוזס ניצח את יעקב פלינקר ואת רמי שניידמן ולקח מקום חמישי. בחצי גמר וגמר שוב היה קרב בין הצעירים לוותיקים. ניסים דוק ניצח את מיכאל רפפורט ואת ויקטור יוסים וזכה בתואר אלוף. דני עמק מאשקלון הגיע לשיא שלו בזכייה במקום השלישי לאחר ניצחון על מיכאל רפפורט.

בזוגות נשים אווה ואירית ניצחו לא לפני שנאלצו לעבוד קשה ב-3 מערכות במשחק נגד חיה וקרול סילמן.

בזוגות מעורבים ניצחונם של מייק ואווה לא הפתיע. הפתעות היו במשחקים אחרים: בגמר נגדם התייצבו קרול ודני עמק לאחר שגברו בחצי גמר על אירית עם ויקטור. ברוריה סרויה וניסים דוק הפסידו לאחרים עליזה וראובן מוזס, אשר זכו במדליית ערד כאשר גברו על אירית וויקטור.

בזוגות גברים נוצר מצב שלניסים דוק לא היה בן זוג (יצחק סרויה לא השתתף). הוא הציע לי לשחק איתו. אני, כזכור, כבר פרשתי ממאבקים על המקומות הראשונים ולא התאמנתי הרבה. אמרתי לו: "ניסים, אני לא בכושר, אני לא אסחב". "לא נורא, אני ארוץ" - הייתה תשובתו. הגענו לגמר. ויקטור ומייק ניצחו בחצי גמר את רמי שניידמן וראובן מוזס והתייצבו מולנו. מערכה ראשונה אנחנו מנצחים 15:8, במערכה השנייה הולך פחות טוב, מפסידים 15:12. במערכה השלישית משחק מתפתח נקודה-נקודה עד 12:12. א-כושר שלי נותן את אותותיו, אני עייף נורא, עושה 3 שגיאות ואנחנו מפסידים. ניסים לא כועס, הוא מודה לי על המשחק, כי זה היה משחק טוב, מאבק הוגן ויפה וכולם נהנו ממנו. אני נהנה להיזכר בהתנהגותו של ניסים, כי אכן לנצח זה חשוב, אך ליהנות ממשחק חשוב יותר!

מתוצאות של אליפות אשדוד פתוחה לנוער יש לציין את גמר בנות עד 12, בו השתתפו נוגה אבני מפרדס-חנה וסיגלית מוזס מאשדוד. נוגה ניצחה, אך פרשה בהמשך בתור כשרון שלא מומש, לעומתה ברוריה תזכה בעתיד באליפויות ישראל.

ראובן מוזס ורמי שניידמן שוב היו בכל הגמרים, פרט לזוגות בנים. רמי וסמיר אלאזרוב הפסידו בחצי גמר לחבריהם מפרדס-חנה רז יגור ובעז קוק. בגמר ניצחו ראובן וניסים אטיאס מאשקלון. בזוגות מעורבים ראובן שיחק עם אחותו עליזה, רמי עם אירית בן שושן. קשרי משפחה גברו. בגמר עד 18 באופן לא שכיח לימים ההם לא היו נציגי אשדוד ופרדס-חנה. ניסים אטיאס ניצח את ירון למברג מחיפה. בגיל 12 שוב נפגשו בגמר אמיר מוזס מאשדוד וגדי יגר מפרדס-חנה. הפעם גדי ניצח.

באליפות ישראל לנוער ראובן החליט על "הפרדת כוחות" מרמי ושיחק בגיל גבוה יותר – עד 18. כך הוא זכה בגיל 18 ורמי – בגיל 16. התוצאות ניתן לראות בכתבות.

תחרות La Plume D'or התקיימה הפעם בויגו שבספרד. פגשנו לראשונה את יוגוסלביה, המורכבת כמעט כולה משחקני ליובליאנה, בירת סלובניה, קבוצה חזקה למדי. הפסדנו 7:0. לאחר מכן ניצחנו את ספרד 4:3 ומלטה 7:0. הפסד לפורטוגל השאיר אותנו במקום ה-6.

גם בשנה זאת היו יוזמות חדשות. ניסים דוק כתב - בשמו של גף גפן - הצעה לגביע המדינה. יוזמה זאת יצא לפועל שנים רבות מאוחר יותר. לעומת זאת המשיכה יוזמה מ-1976, שלא הזכרתי אותה קודם לכן – תחרות בין אזורים. הפעם: דרום, מרכז וצפון.

כדי שהקורא הצעיר "ירגיש בבית" בשנת 1981 – נתייחס לעיתונות העברית. שום דבר לא השתנה מאז ועד היום. אז כתבו בעיקר על כדורגל והשאירו שורות ספורות לענפים אחרים, גם היום. אז כתבות שהתפרסמו היו קטנות, ובקטן, גם היום (אני מתכוון לעיתונות הכתובה, לא לאינטרנט שלא היה קיים אז כלל). כתבו הרבה שטויות גם אז וכותבים גם היום. מגלים כל פעם תגליות-חדש! כתבים כאלה חיים לפי ידע אישי שלהם, עבורם משחק בן יותר מ-2000 שנה הוא חדש. תקראו ותתרשמו בעצמכם.

לעומת כל זה, היו גם פרסומים יפים – גם היום יש. הנה כתבה על בחירתה של אירית בן שושן לספורטאית השנה בבדמינטון. היא מצולמת בכתבה יחד עם יתר ספורטאית השנה ב-1981.

ועכשיו הגיע הזמן להסביר את פשר הכותרת, "סוף עידן התמימות". כדי לבנות דבר חדש דרושים התלהבות מראיון והתגייסות של "משוגעים לדבר". כלל זה נכון לגבי כל תחומי החיים. כמובן, שגם בדמינטון בארץ לא היה קם ולא היה מתפתח ללא התגייסותם של פורצי דרך, שהם אנשים עידורי אנטוזיאזם, אמון בצדקתם, אנרגיה, אנשים, שמוצאים את סחרם בהנאה מבניה ויצירה. מטבע הדברים אנשים אלה הם נאיביים. לדעתי ב-1981 הסתיימה תקופת הנאיביות בבדמינטון ישראל. כמו בתחומי חיים אחרים, הגיע תקופת האינטרסים. אינטרסנטים מסוימים ארגנו "פוטץ" נגדי. אני לא רוצה להיכנס לפרטים, גם לא לדון בהסברים מיותרים. נעלבתי קשות ופרשתי מכל תפקידי ועיסוקיי באגודה. העברתי את אימון הנבחרת למיכאל רפפורט, אשר כעבור זמן קצר העביר את השרביט לויקטור יוסים. לא לקחתי חלק במכביה שהתקיימה באותה שנה – ראה כתבות על משחקי מכביה.